

om, er antallet af døgnberedskaber og akutte indlæggelsesfunktioner. Vi ved, at der er regioner i Danmark, også her i hovedstadsområdet, hvor mulighederne for at komme på skadestue er meget, meget gode. Uden at jeg dog har tjekket det, kan jeg sige, at jeg har hørt, at folk, der bor et bestemt sted i København, kan nå syv skadestuer inden for 10 min. Det er søreme flot – hvis det ikke lige var sådan, at så kan man sidde på skadestuen og vente indtil flere timer, inden man kan blive behandlet; det er ikke så flot.

Og derfor er en del af nøglen selvfølgelig også, at vi tør aftale med hinanden og med amterne at sige til befolkningen: Ved I hvad, gode folk, lidt færre skadestuer og til gengæld lidt flere ressourcer på operationsstuerne, kortere ventetid til de kirurgiske funktioner og kortere ventetid til de medicinske behandlinger.

Hvis vi også tør dét, kan vi nå langt, og det er også det, amterne gerne vil have som signal herindefra. Amterne siger: Lad være med at stille for store krav til os, hvis I ikke også stiller krav til jer selv, og det kan jeg godt forstå.

Så hvis vi kan kombinere økonomien med gode, kloge organisatoriske tiltag, som vi kan aftale med amterne, og hvis vi kan lave den hovedstads- og sygehusreform, som hr. Holger K. Nielsen spurgte om, kan vi nå meget langt, og det vil jeg gerne indbyde til et godt samarbejde om.

Og med hensyn til fru Pia Christmas-Møllers engagement i det økonomiske i øvrigt vil jeg bekræfte regeringens ansvarlighed og indbyde til et samarbejde om finansloven. Det gælder også det europæiske samarbejde og vores fælles interesse i at informere befolkningen om, hvad det er, vi står foran, og hvad det er, vi skal bruge det europæiske samarbejde til.

Til hr. Jørgen Estrup:

Tak for – som altid – et eftertænksomt indlæg. Jeg har allerede kommenteret det med hensyn til kittet i vort samfund, men jeg vil gerne lægge til, at jeg var glad for hr. Jørgen Estrups bemærkning om årsindkomstsagen. Det passer naturligvis helt til vores egen opfattelse, og jeg vil gerne i dag bekræfte en invitation til, når vi er færdige med vort arbejde internt, at se grundigt på sagen i et godt og fornuftigt høringsarbejde og samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

I det, der blev sagt om arbejdsmarkedsreform III, lagde jeg mærke til, at det blev nævnt – og det vil jeg også gerne viderebringe til SF og En-

hedslisten – at det er den tvungne passivitet og ikke mangel på forsørgelse, der begrænser mennesker, og det er jo sandt, for det værste, man kan gøre over for et menneske, er at henviser det til at passe sig selv i passivitet ved at sige: Her har du en check, og så må du klare resten selv.

Det fører mig over til, hvad der sammenfattende kan siges om denne regerings økonomiske strategi:

Når fru Jette Gottlieb spørger mig, hvorfor denne årsindkomstmodel kommer nu, og hvad meningen er, så er svaret egentlig enkelt, og jeg vil gerne give det nu: Det fremgår jo af grundloven, at vi i slige taler som den i forgårs skal redegøre for, hvad vores strategi og politik er.

Det er den formelle del af det. Den anden del er, at vi i regeringen føler, at nu er det tid til at prøve at forme et moderne svar på, hvordan man beregner dagpenge, ikke hvordan man forringer dagpenge, men hvordan man beregner dagpenge. Og lyt engang, vil jeg sige til fru Jette Gottlieb: Den måde, vi beregner dagpenge på i dag, blev første gang taget i brug ved indførelsen af timeløns- og timeantalsberegningemetoden i 1907, og det var der god grund til dengang, men det er et andet samfund, vi lever i nu.

Jeg har allerede argumenteret for det, men det er altså samklangen i det. Men jeg synes, det er vigtigt også at bruge et øjeblik på at lægge et ekstra argument til: Jeg tror i virkeligheden, at den årsindkomstmodel er et værn mod tilfældige 12-ugers-udsving, og jeg tror i virkeligheden også, at hvis vi indretter den rigtigt, vil alle lønmodtagere sige, at det var på tide, og at det grundlæggende er en rigtig reform. Og jeg indbyder til et godt og fornuftigt samarbejde herom.

Jeg vil i øvrigt gerne uddybe min bemærkning om arbejdsmarkedsreform III lidt med hensyn til, hvorfor den kommer nu, og hvordan vi skal forholde os, hvis der kommer en konjunkturedgang udefra til os:

Den måde, et traditionelt samfund vil forholde sig til en konjunkturedgang udefra på, er ved at foretage en klassisk finanspolitisk stramning for at klare betalingsbalancen og i øvrigt ved at sørge for, at de ledige får nogle dagpenge, som kan finansieres.

Det, regeringen i Danmark gør, er noget helt andet. Vi gør noget, som intet andet europæisk samfund gør: Vi siger, at selv i konjunkturedgangsperioder bestemt udefra skal vi sørge for,